

Latvijas Republikas Valsts prezidenta kanceleja Prezidenta preses dienests

Pils laukums 3, Rīga-50, LV-1900, tālr. 7092122, fakss 7320404,
prese@president.lv, www.president.lv

Valsts prezidentes runa Lāčplēša dienā Brāļu kapos, 2006.gada 11.novembrī

Augsti godātais Saeimas priekšsēdētāja kungs,
Augsti godātais Ministru prezidenta kungs,
Godātie Saeimas, valdības un Bruņoto spēku pārstāvji,
Augsti godātie Diplomātiskā korpusa locekļi,
Godātie klātesošie,
Dārgā Latvijas tauta!
Karavīri bēdājās,
Asiņaina gaisma aust.
Nebēdājiet karavīri –
Sidrabota saule lēca.

Tieši šorīt, 11.novembrī, mūsu varoņu piemiņas un Lāčplēša dienā, gaisma pa visu austrumu pamali ausa sarkana un asiņota, it kā atgādinot mums par tām asinīm, kam bija jālīst, lai Latvijas proklamētā republika tiešām kļūtu brīva un varētu pievienoties brīvām un neatkarīgām valstīm mūsu Eiropas kontinentā, un lai tā varētu turpināt cīnīties par savu neatkarību. Un, jā, šajā 11.novembrī, kā atgādinājums tam, ka šīs cīņas nav bijušas veltīgas, ir uzlēkusi šajā vēlā rudens dienā spoža un sidrabota saule, kas mums atgādina, ka tas upuris, ko nesa mūsu brīvības cīnītāji, nav bijis veltīgs, ka tie sapņi, par kuriem viņi gāja cīņā, ir tagad piepildījušies, ka tā brīvība, kas sūri un grūti ar asinīm bija izpelnīta, tagad ir mūsu rokās.

Mēs nācām pa Pārdomu ceļu šeit, nonākot pie Mātes Latvijas tēla, kas sēro par saviem kritušajiem dēliem. Viņa sēro par visiem tiem, kas krita Brīvības cīņās toreiz, kad Latvijas armija tikai veidojās, kad armijai bija jāpastāv no brīvprātīgajiem, kas nebija ne kārtīgi apgērbti, ne paēdināti, ne apgādāti. Bet viens, kas viņiem bija, - tā karstā mīlestība pret savu tēvu zemi. Viņiem bija karstas brīvības alkas sirdīs, viņiem sirdīs dega šī liesma, kas pie Mūžīgās uguns mums atgādina par viņu upuri.

Šajā svētajā zemē ir guldīti tie, kas toreiz krita par Latvijas neatkarību, bet Māte Latvija sēro arī par vēlāk kritušiem dēliem, un man kā Valsts prezidentei šķiet piemēroti, ka mēs šajā dienā pieminam visus tos, kas ir krituši ar Latvijas mīlestību sirdī un domu par to, ka viņi aizgāja cīņā par Latvijas brīvību. Daudzi no viņiem ir apglabāti daudzās Latvijas vietās un atsevišķās kapsētās. Es aicinu visus iedzīvotājus, kritušo pēcnācējus un radniekus godam pieminēt viņus un viņu atdusas vietas šajā 11.novembrī. Ir vēl daudzi citi, kā mans tēva brālis, kas palika kaut kur Volhovas purvos vai citur, un viņu miesas palika bez apbedīšanas un kapa vietas. Tāpat daudzās Latvijas vietās ir neatpazīti un svētā vietā neapbedīti karavīri, un vēlos izteikt pateicību visiem tiem, kas aiz savas privātas iniciatīvas rūpējas un gādā par to, lai viņu pīšļi arī nonāktu svētā vietā.

Šeit pie Mātes Latvijas kājām dus par viņu kritušie, bet tajās kapu rindās stāv arī mūsu karavīru jaunā audze, un tā atgādina, ka tie, kas krita par Latvijas brīvību, nav darījuši to velti, jo tā brīvības lāpa, ar kuru viņi aizgāja cīņās, nav izdzisusi. Mums tagad ir Latvijas Bruņotie spēki, mēs esam stiprā un spēcīgā aliansē kā pilntiesīgi locekļi, kas var

doties cīņā pret jebkuru ienaidnieku.

Latvijas drošība nav nekad bijusi tik labi nosargāta. Taču drošība nav bijusi nekad tikai ārējās robežas nosargāšana, teritorijas atgūšana no svešiem pulkiem. Drošība arī ir tā ikdienas dzīve, kurā katrs no mums dzīvojam, kādu mēs veidojam savu valsti katrs ar savu darbu. Tā cīņa nekad nebeigsies – pret ļaunumu, pret tumsu, pret negatīvismu, pret bezcerību, pret vienaldzību, pret vīzijas trūkumu. Ar tiem cilvēkiem, kam Latvija nav dārga, mums ir jāsadzīvo blakus, ar tiem cilvēkiem, kas nenes viņas mīlestību sirdī, arī mums ir jāsadzīvo, bet tas nenozīmē, ka mums nav sevī jācenšas turēt dzīvu šo brīvības, tautas un valsts mīlestības liesmu.

Es aicinu katru Latvijas iedzīvotāju atcerēties, ka šī zeme būs tikai tik laba, cik katrs tās iedzīvotājs būs gatavs to mīlēt, turēt tās brīvību augstu un svētu, un savā ikdienas solī, ik darbā, ko padara, domāt – es nedaru to tikai sev, bet arī kopībai, es daru to tautai, es daru to valstij, un es daru to nākamajām paaudzēm, kas nāks pēc manis un pārņems lāpu no manām rokām.

Lai šī diena mums atgādina būt pateicīgiem par to, ko citi mums dāvājuši, lai tā arī iekur mūsu sirdīs drosmi un pašapziņu cīnīties tāpat kā cīnījās viņi. Ja mums būs visiem tāda pat drosmē un sirdsdegsme kā bija viņiem, tad Latvija būs tāda, par ko visi varēs tikai priecāties un pēcnācēji būt lepni. Lai Dievs mūs sargā, lai Dievs svētī Latviju!